

viața, dacă tótă Italia, dacă tótă republica 'mă ar zice : «Marcu Tulliu, ce faci? Sufferi veți óre ca acella pe care 'l ai recunoscut de inamic al patriei, pe care 'l vezi că are a fi ducele resbelului, pentru care scii că este as-teptat ca imperatore în tabăra inamică, pe densus au-torele crimei, capul conjurațiunii, răsculătorul sclavilor și al cetățenilor celor perduți ; sufferi-vei-tu, zic, ca acesta să éasă din Roma, și prin acésta să se pară nu că 'l ai allungat din urbe, ci că 'l ai împins în contra ei? Nu vei ordona óre să fie aruncat în férre, tîrît la mórte, dat morți?

«Ce te póte împedeca? Oare datinele strebunilor? Dar pré addezea în acéstă republică chiar ómenii pri-vați aú pedepsit cu mórte pe cetățeni pernicioși. Oare legile votate privitoare la suppliciu al cetățenilor romani¹? Dar nici uă dată în acéstă urbe cei ce s'aú resculat în contra republicei n'aú conservat drepturile de cetățeni. Te temi óre de ura posterității? Attunci arréti, în ade-vér, uă mare recunoscință poporului roman care, pe tine, om cunoscut numai prin sineți² și fõră nici uă recomen-dațiune strămoșescă, te a înălțat așa de repede³ prin

1. — Legea Porcia și legea Sempronia prescriaú că nici un cetățen Roman nu putea fi condamnat la mórte de cât de către popor.

2. — Se scie că Cicerone era de extracțiune plebeénă. Ací el își applică sieși ceea ce în altă parte zice despre Q. Pompeiu; *Qui summos honores, homo per se cognitus, sine ulla commenda-tione majorum, est adeptus.* [Brutus. C. XXV].

3. — Cicerone într'un singur an percurse tóte treptele ma-gistraturilor, ceea ce nu se mai întemplasse pênă aci la Roma.